3000 2009#01 IRODALOM

100% hazai + 100% fostos

Csigás Gábor
Fehér László
J. Goldenlane
Juhász Viktor
Körmendi Ágnes
László Zoltán
Mártonffy Mandula
Miklós Kata
K. Varga Beáta

ROST

Független, nonprofit irodalmi magazin

Szerkesztő: Oroszlány Balázs
Nyomdai előkészítő: Ádám Krisztina

A kötetben szereplő írásokra a Creative Commons Nevezd meg!
– Ne add el! – Így add tovább!
2.5 Magyarország licensze vonatkozik.

http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5/hu/

Oszd meg, add tovább, de ne add el!

Címlap: © Csigás Gábor

We would like to thank the following for the stock images used in this issue of Rost, a non-profit, non-commercial literary magazine:

© Grant Friedman (www.colorburned.com)
© Nick Merritt (www.thedigitalyardsale.com)
© Nicole Sumpter (xnickixstockx.deviantart.com)
Marcus Ranum (www.ranum.com)

Cover by Gábor Csigás (whoisnot.deviantart.com)

Rost magazin
http://www.pulpfiction.hu
rost@pulpfiction.hu

3000
Előszó

Háromezer óra. Ennyi idő telt el április eleje óta, amikor megszületett a Rost ötlete. Egy ingyenes magaziné, amely megmutatja: a magyar zsánerirodalom létezik – és érdemes olvasni. Az írók válaszai, az első visszajelzések pozitívak voltak. Örültek, hogy lesz egy hely, ahol nem számítanak a frontvonalak, határok, csak a jó írások. És nemsokára megérkeztek a novellák is.

Háromezer karakter. Ez az egyperces terjedelme, a short-short történetek hossza, a flash-fiction. Az a hossz, ahol nagyon könnyen lehet rosszat írni – ez egyik szerzőnek sem sikerült. Megmutatták, hogy ennyi hely elég egy egész világ megteremtéséhez. És nem csak ők kilencen, akikkel ebben a lapban találkozunk. Érdemes ellátogatni a honlapra, hiszen kéthetente friss adással (és újabb szerzővel) mutatjuk meg, mire érdemes odafigyelni a szórakoztató irodalomban.

Háromezer olvasó. Vajon lesznek, lesztek-e ennyien? Talán képtelenségnek tűnik ez a szám, de képtelenségnek tűnt az is, hogy most kézbe vehetitek a Rost első számát. Küldjétek tovább ezt a számot, nyomtassátok ki ismerőseiteknek, osszátok meg az oldal linkjét! A megosztást támogatandó az összes írás Creative Commons (lásd túloldalt) licensz alatt jelenik meg.

Ha tetszik amit olvastál, ha tudod, min kéne javítanunk, ha kiváncsi vagy a legújabb Rost-információkra vagy arra, hogyan támogathatnád a szerzőket, akkor látogass el a honlapunkra, vagy küldj levelet – izgatottan várjuk visszajelzésedet.

De a legfontosabb: olvass! Ahogy az egészséges, kiegyensúlyozott táplálkozás sem elképzelhető a megfelelő mennyiségű növényi rost nélkül, úgy a betűfalók is csak vesztenek, ha kihagyják az értékes ponyvát, ha hiányzik étrendjükből a Rost.

Lapozz gyorsan, kezdődjön az utazás kilenc világon át!

Oroszlány Balázs

Juhász Viktor

Hajnal hasadt

Bátor kölykök voltak, néha túlságosan is vakmerőek. Egyszer majd ráfizetnek, mondták a tanáraik a gimnáziumban. De azon a hajnalon féltek mind a ketten. Kéki állandóan a tudósítóra gondolt, akit tegnap látott a híradóban.

Itt, vidéken mindenki félt. A rendszerváltástól, a budapesti eseményektől, az ég színétől.

Amikor pár hónappal ezelőtt, 1989. október 23-án Kéki nagyapja hátat fordított a tévének, ugyanaz a riadt bizonytalanság látszott a szemében, mint ami most Biczó tekintetében. Az öreg válla fölött éppen kihirdették a Harmadik Magyar Köztársaságot. Mostantól semmi sem lesz ugyanolyan, mondta az öreg, de azt ő sem hitte volna, hogy ilyen hamar és ennyire igaza lesz.

A laktanya kerítése mellett kuporogtak, hátul, ahol már régen kilazították a szögesdrótot.

– Nem is jön. – Biczó a cserealapot piszkálta a centrumos szatyorban.

Mintha csak erre várt volna, pisszegés hallatszott a fal tetejéről. Vágott szemű kiskatona volt valamelyik szovjet tagköztársaságból. A szatyor tartalma Biczó apjától jött, aki a Hungarocamionnál dolgozott. Videómagnókat vitt Bécsbe, amíg lehetett. Az orosz egy zsákot adott. Biczó megnézte, az van-e benne, amit megbeszéltek. Kipirosodó arcából látszott, hogy igen.

A lakótelepről rendszeresen jártak ide csereberélni. A ruszkik a meztelen nős kártyanaptárért töltényeket adtak, banánért szimatszatyrot. Fegya gázmaszkot szerzett tőlük egy német Playboyért. Amióta minden megváltozott, és a Vörös Hadsereg ötven év után hazafelé készülődött, egyre nagyobb tétekben ment a seftelés.

Elindultak az iparvágány mellett visszafelé. Biczó nagyon óvatosan vitte a zsákot. A közeli lakótelep végtelennek és halottnak tűnt a hajnal előtti derengésben. A tízemeletesek körvonalairól Kékinek eszébe jutott, amit a Sky Channelen látott a múltkor, a fekete tornyok a bukott angyalokkal, és megborzongott.

– És ez hat rájuk? – kérdezte Biczó.

– Apámék szerint igen – mondta Kéki. Biczó megvetően felhorkantott.

Kéki apja egyike volt a rendszerváltó okkult értelmiségieknek. Tíz éven át dolgoztak titkokban a keleti blokk országaiban, ahol a mágiához csak a marxista taumaturgiaelmélet professzorai és a KGB omega főcsoportfőnöksége érthetett. És hiába a szamizdatokban terjesztett rítusok, az illegális beatkoncertekbe kódolt idézések, az Arkhamból csempészett grimoire-ok, a félművelt értelmiségiek elrontották a paradigmaváltást. Moszkva hatalma megroppant, de a leomló misztikus struktúra felhasította a valóság szövetét, és minden torz és rossz erő, amit eddig eltakart, most lassan bugyogott át a réseken ebbe a világba.

– Még van időnk – mondta Kéki. – Csak…

A lakótelepen túl felvonyítottak a szirénák. De nem bírták elnyomni azt a másik zajt, amitől hirtelen semmivé vált minden hősies terv, ami felesleges teherré változtatta a zsákban pihenő gránátokat.

Kéki számára sem maradt más, csak a közeledő rémálomhang a néhai Budapest felől, és az a tudósító a híradóból, az arca, amikor azt mondja, elmondhatatlan dolgokat tesznek a városokkal.

Körmendi Ágnes

Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is

– Rohadt sok szárnyam van – jegyezte meg az angyal, és a homlokát ráncolva végignézett magán. Egy pár a lábát takarta, egy stólaként borult a vállára, egy pedig a feje fölött rezgett; ennek így kellett lennie, de a lány riadt képén látszott, hogy mostanában már elfeledkeztek róla az emberek. – De valami éktelen sok szárnyam.

– Amúgy nem ezért jöttem, de látom rajtad, hogy furcsállod a helyzetet – próbálta oldani a feszültséget, láthatóan kevés sikerrel. Nem ment neki ez a beszélgetésesdi, jobb szerette a mennyei kórusban dicsőíteni az Urat, az is volt általában a dolga; de a megbízatás az megbízatás. Az Úr úgy látta jónak, hogy őt küldje le ehhez a halandó gyermekhez, aki ernyedt játékállatként lógott a forgószék támláján, és őszinte értetlenséggel bámulta a szőnyeg fölött lebegő, fénylő jelenséget.

– Te… öööö… Gábriel vagy?

Az angyal lelkesen összecsapta a középső szárnyát, hogy mégsem felejtettek el mindent a földiek, aztán határozottan megrázta a fejét.

– Nem. Azt mondta, ő már belekövült ebbe a… jó modorba, és nehezen értetné meg magát veled. Engem kért meg, én még a szavaitokat sem szoktam meg, hát még a kifejezéseiteket…

A lány elgondolkozva rágcsálta az egyik ujját.

– Akkor nem az jön, hogy, tudod, izé, szóval igazán nem akarok gyereket. Ellenzem. A túlnépesedés miatt.

– Akkor nem én jöttem volna – nézett rá az angyal értetlenül. – Ahhoz pont kellene Gábriel megkövült modora. És elég unalmas lenne a második eljövetelt az elsőről másolni, nem? De. Ugye. Én azért jöttem, mert – bal felső szárnyával a szobát betöltő monitorok egyike felé intett, és elhadart pár képernyőnyi kódot –, az teljesen jó. Itt egyszerűsíthetnél rajta egy kicsit – a monitor felvillant, és vadul pörögni kezdtek rajta a sorok; az angyalnak szinte fel sem tűnt, hogy mikor beszél kódban, számára egy volt minden nyelv, és az Urat dicsőítette mind –, de ha nem teszed meg, akkor is ugyanarra fogsz jutni.

A megoldás egyszerre villant fel mindegyik képernyőn. A lány percekig csak bámulta, úgy dobolt a szék támláján, a combján, mintha a billentyűzetet ütötte volna, és a szája mozgásán látszott, hogy hangtalanul számol. Aztán elégedetlenül mordult egyet.

– Nincs okunk feltételezni, hogy a mezők viselkedéséből következne…

– Dehogynem – idézte az angyal azonnal a kérdéses helyet –, csak kicsit el van dugva. Szebben is ki lehet fejteni.

A lány durcásan rugdosta a szék lábát.

– Előbb-utóbb magamtól is rájöttem volna!

Az angyal elmosolyodott.

– Persze. Mit gondolsz, mégis miért küldte el hozzád az Úr az egyik angyalát? Nem hagyhatja, hogy Nélküle teremts a semmiből lelket.

Fehér László

Átmenet

A szoba sarkával kezdtem. Ültem ott eleget, most tehát felálltam, új szögből, felülről vettem szemügyre. Enyhén bedöntve, mint a moziban. Gépen szállunk felette, vagy rálátásból, hogy is mondják, izometrikusan, a régi játékokban hívták így. A padlószőnyeg kifutópálya, a kávéfolt titkos jel. Bár annak elég nagy, az értelmét csak mi tudjuk, a hülye baltaarcúak csak sejtik. Előlük csattogtunk el a kávéfoltról, nem foltról, kifutópályáról. Kezdi kifutni a kép a lehetőségeit, úgy érzem.

Haladjunk. A fal mellett táska, fekete, bőrt utánzó műanyag. Akár menő is lehetne, akár menő is lehetnék. Mi lehet benne, hát mi, azaz mi ketten adatokká bontva, és a tudós is. Most rúgtuk ki a helikopterből, és lihegve bukdácsoltunk a kifutópályán, a felhőkarcoló tetején, le a liften. Rohadt gyors a lift, ezért értünk le ilyen gyorsan az elsőre, ebbe a szutykos szobának álcázott rejtekhelyre. Az ablakon túl fák, túlnőtt park. Évtizedeken át lestem, ahogy nőnek, ezt valahogy ott is tudnám. Mi az, hogy honnan, hát az adatokból, letöltötték a tárolómra a fiúk a hátsó szobából. Az álcázás miatt.

Haladjunk. A fákon túl, a szürkeségből dübörgés jön. Azt hinnék, a reptér, de mi tudjuk, hogy a baltaarcúak. Bepattantak a következő gépbe, nem tudtuk mindet felrobbantani. Felettünk köröznek, vagy feltűnünk az érzékelőiken remegő foltként, vagy nem. Mégiscsak az elsőn vagyunk, és harminc emelet az harminc emelet. Pontosan tudom, hogy néz ki az érzékelő, igen, ezt is letöltötték a tárolómra, bár most nem sokra megyek vele. Megfeszülünk, várom a löketet, a baltaarcúak már nyilván lefelé tartanak. Megszakadt a kapcsolat a központtal, a hátsó szobával. Nem történhetett másként. Csinálnak valamit, csak nem elég gyorsan.

Tudom, mivel jönnének most. Annyira nem élvezhetem. Akinek ellövik a lábát, üvölt és maga alá csúnyít, és akkor még csak a lábról beszélünk. Meg is halhatok, de hát arra vannak a fiúk a hátsó szobából. És gondoljuk el, ki lehet ennek a szutykos szobának a lakója. Cserélnének? Könyvhegyek, por, évtizedes bútorok. Hát nem jobb adatot lopni, lőni és üvölteni? Ennél csak jobb lehet.

Valami beveri az ajtót, és elcsúszik a macskaalmon. Előkészítem a fegyvert. Odakint, az ablakon túl a szél mozgatja a fákat. Kávéfolt, olcsó bőrutánzat táska. Hallom a lövéseket, és elgondolom, milyen lehet itt élni. Ennél csak jobb lehet.

K. Varga Beáta

Bioüzemmód

A londoni órások nem is sejtették, hogy ők oldják meg az amerikai társadalom túlsúlyproblémáját.

Már 2009-ben felröppent a hír az új, bioenergiával működő óráról, mely a húsevő virágokat utánozta. Az óra a szagával odacsalta a legyeket, majd mikrobákkal működtetett üzemanyagcellában megemésztette őket. Kivonta a kitinpáncélból a cukrot. A mikrobák oxidációja közben felszabaduló elektronokat a gyártók külső áramkör felé irányították, vagyis az időmérő szerkezete felé.

Az óra önmagában nem okozott volna társadalmi változást. Azonban a valóság show-kon felnőtt nemzedék számára több lett, mint egy praktikus eszköz – szórakozássá vált. Leszerelték a szúnyoghálókat és lesték, hogy a kis áldozatok mennyi idő alatt végzik energiaforrásként. Amerika 2012-ben megvette a szabadalmat, és Kínában megindult a nagyüzemi gyártás. Divatba jöttek a biolámpák, később a rezgőszékek. Ahol egerek, vándorpatkányok is voltak, ott már mosógépet is lehetett működtetni. A termeszes házak magasabb áron keltek el, hiszen ott ingyenessé vált a kenyérpirító, az elektromos borotva, a tévé.

A vezető cégek egyre nagyobb kapacitású termékeket dobtak piacra, ezek már több kilogram anyag szagtalan tárolását is megoldották. Végül monopolhelyzetbe került az a vállalat, melynek a terméke nem csak érzékelni tudta, milyen mozgó szerves anyag van a közelében, de át is tudott állni rovarról rágcsálóra. Ehhez egy primitív MI program kellett csupán.

Innét egy lépés volt, hogy a hackerek bővítsék a repertoárt. A gurulós eszközök – porszívó, mosógép, hűtőtámlás irodai szék – már utána is mentek a potenciális energiaforrásnak. Sőt, a file-cserélőkön elterjedt olyan verzió is, mely el is kapta a szomszéd macskáját, kiváló szórakozást nyújtva a suhancoknak.

Az ökológusok hiába szólaltak fel, hogy egy félkontinensnyi ember légy- és rágcsálófogyasztása felborítja az ökoszisztémát. Fel is borította. Elméletileg bioanyag nélkül az eszközöknek vissza kellett volna állniuk az elemekre. Azonban észlelték a környezetükben az erőforrást. És megszerezték.

Sok egyedülálló ember tűnt el, csak a netes közösségek hiányolták őket. A rendőrség hamar rájött, mi történik, de a multicégek nyomására eleinte eltussolták. Sokáig nem lehetett.

Mire a katonaság kiiktatta az összes éhes háztartási berendezést, addigra az amerikaiak nem csak lefogytak, de a világ legjobban futó nemzetévé váltak…

A londoni órások a Big Ben után erre a legbüszkébbek.

Csigás Gábor

Nappal-éjjel

Mit csinálsz, ha szembejön veled valaki az egykori kolostor egyik folyosóján? Fáklyafüst emlékétől fulladoznak a falak. A padlót évszázadokkal ezelőtt vascsizmás lábak tapodták sebesre. A szűk ablakok elijesztik a tavaszi napfényt – te pedig ott lopózol, ugrásra készen. És ekkor szembejön veled valaki. Sötét, bő kabátjából lebbenő árnyékok foszlanak. Szembejön veled – a mennyezeten. Fejjel lefelé jár: úgy lépi át a boltívek gerendáit, akár te a küszöböt. Közelít. Egyre tisztábban látod. Ázott haja is felfelé lóg. Nyakában fémszálakból – szavakból? – fonott, eltorzult, égett arcot formázó medál tekereg. (A te arcod az! De miért van más arcod?) Az alak már csak karnyújtásnyira van tőled. Mit csinálsz? Felébredsz?

Felébredek. Mi mást tennék? Az ágy mellé készített füzet és toll után nyúlok, és írni kezdek a homályban. Betűkbe, szavakba zárom a még eleven álmot – majd reggel, amikor újra felébredek, megfejtem. Igen, már ezeket a szavakat írom itt: az álom pár mondattal ezelőtt tovatűnt a fejemből. Felidézhetném most is, ha felkapcsolnám a lámpát – hiszen ott van, csapdába ejtve az első bekezdésben! Nem teszem. Odakint, az ablak előtt egy újabb autó húz el, reflektorainak pászmája ijedt, füstként illanó árnyékokat kerget körbe a szobában. Amikor végigsöpör rajtam és a füzeten a fény, akaratlanul is újraolvasom az álom végét. „Az alak már csak karnyújtásnyira van tőled. Mit csinálsz? Felébredsz?" De hiszen ébren vagyok! Leírom ezt is még egyszer: ébren vagyok! Ott lesz reggel a füzetben. Ha felébredek, majd megfejtem. Ha.

Takarítani jöttem? (Kilenc napja dolgozom itt. Régen, a baleset előtt igazgató voltam, egy másik szállodában.) Ezt a füzetet itt találtam, a 139. szobában. Az előző két bekezdés már benne volt. Mintha félig vakon írták volna őket. A betűk szépek – de valahogy görbe, torz az összkép. Vajon visszajön a füzetéért az, aki itt töltötte az éjszakát? Észrevette, hogy itt felejtette? Mi lesz, ha kiderül: valaki elolvasta? Sőt, beleírt? Miért csinálom ezt? (A nyugtató hipnagóg és hipnopomp hallucinációt okozhat.) Itt ülök, és egy vadidegen füzetébe írok? Elsőre hátborzongatóan tréfás ötletnek tűnt. Már nem az. De nem tudom visszacsinálni. El kell tüntetnem ezt a füzetet! Lehet, hogy vissza sem jön érte a gazdája. (És ezt is leírom?) El fogom égetni. Nem marad nyoma. (A szakértői vélemény szerint nem én voltam a hibás.)

Mit csinálsz, ha szembejön veled valaki az egykori szálloda egy folyosóján? A kormos falak a megváltó, tavaszi napfényt várják, azt, hogy valaki feltárja végre a bedeszkázott ablakokat, és kieressze az azbesztruhás tűzoltók nehéz lépteinek visszhangját. És ekkor meglátsz valakit. Feléd tart. Kabátja nyeli, beszívja az árnyékokat, mintha így akarna fényt gyűjtani – de csak valami homályos, ébredező derengést kelt maga körül az elfalazott feketeségben. Fejjel lefelé jár, nem úgy, mint te. Talán nála van füzet, amiben leírták, hogyan juthatsz ki innét? Megkérdeznéd, de ő értetlen, döbbent arccal megtorpan. Mit csinálsz?

Mártonffy Mandula

Mégis inkább

Végül mégis inkább lerúgtuk saruinkat, és úgy sétáltunk tovább. A Végtelen amúgy teljesen komfortos – tapintása, mint a legselymesebb, tiszta homok, éles kagylóhéjak nélkül, a hőmérséklete pedig éppenséggel olyan, mint egy meztéllábé. Illetve pár fokkal melegebb vagy hűvösebb, ahogy épp jólesik. Ahogy ott gázoltunk benne, néha ránk fröccsent az óceánillatú Örökkévalóság.

– Te – kérdeztem kedvenc valóságom kedvenc mókás részletét – isten vagy?

– Nem – pillantott rám enerváltan.

– Akkor halj meg! – kiáltottam, s kacagva taszítottam a habokba. Ő prüszkölve emelkedett ki közülük, s bosszankodva tépkedte magáról a túlságosan is ragaszkodó időcafatokat.

– Nem unod még…? – A sóhaj rezignált volt, persze, ez a kérdés nem is először hangzott el.

– Sose tudnám megunni – feleltem diadalittas vigyorral a képemen.

– Soha ne mondd, hogy soha… és töröld le azt a diadalittas vigyort a képedről.

– Jaj már, olyan vagy – duzzogtam.

– Olyan milyen? Nyugalomra vágyó? Békeszerető? Vagy nyugalomra vágyó?

– Unalmas! – vágtam közbe. – Kezdesz olyan lenni, mint azok, odaát.

– Hm. – Fürkész tekintet vetült rám. – Csakugyan? – Olyan komoly képet vágott, hogy egészen elcsendesített.

– Hé – böktem oldalba aztán –, nem úgy értettem.

– De én lehet, hogy igen – mélázik. – Lehet, hogy áthurcolkodom.

– Ne már! – rémüldöztem. – Akkor kivel fogok játszani?! – Lázasan kutattam a látóhatárt, mert folyton elfelejtem, hogy itt nincsen olyan. – Miért jobb a Sehol és a Semmikor, mint a Mindenütt és a Mindig? – eddigre tényleg elkezdtem pánikba esni.

– Ne bőgj már – feddett meg szelíden, majd letörölte az arcomat –, megint csupa elszabadult dimenzió lesz minden.

Sokáig nagyon unalmas volt nélküle. Aztán egyszer séta közben megpillantottam valakit, akit sose láttam még.

– Szia! – köszöntött bizonytalanul. – Odaátról jöttem. – A kezében tartott prospektusba pillantott. – Ugye, ez itt a Végtelen partját nyaldosó Örökkévalóság?

– Te – kezdtem lassan – isten vagy?

– Nem, dehogy! – felelte meglepődve. – De miért?

Az arcára csodálkozás ült ki, az enyémen pedig felragyogott a diadalittas vigyor.

Jó sokáig prüszkölt az időben.

László Zoltán

Levelek a szerkesztőségből

Tisztelt Gradd Kraddard R-Ged!

Sajnálattal közlöm, hogy novelláját, melyben az emberek beépülnek a fontos intézmények és médiumok vezetésébe, hogy így vegyék át a hatalmat, nem tudom leközölni. Ne vegye rossz néven, de a Galaktikus SF Magazin hasábjain nem szerepelhet egy ennyire gyermeteg írás. Jól tudom, e valamennyiünk által kedvelt műfaj neve fantasztikus irodalom, de ha elolvassa a megjelenő írásokat, észre kell vennie, hogy bizonyos valóságszerű alappal mindegyik rendelkezik. Ez teszi ugyanis hihetővé a történeteket.

Nem hinném, hogy túl sokáig kellene ecsetelnem a földiek értelmi és fejlettségi szintjét, hogy belássa, a fantasztikum az ön írásában túlcsapott az élvezhetőség határain.

Próbáljon meg hihetőbb történetet írni; a hitelesség a sci-fiben is elengedhetetlen!

Tisztelettel:

Wvidd Is WDR Ievwr
főszerkesztő
Galaktikus SF Magazin
Dwevs bolygó, 3863.14.543 (helyi idő szerint)

Tisztelt Gradd Kraddard R-Ged!

A minap a kezembe került az elődöm által meglehetősen felületesen kezelt írása. Azt hiszem, semmi akadálya, hogy pompás, realisztikus elemekkel átszőtt írását megújult magazinunk leközölje.

A részletek megbeszélése végett kérem, fáradjon be a szerkesztőségbe.

Tisztelettel:

Jonathan Harritage
főszerkesztő
Galaktikus SF Magazin
Dwevs bolygó (új nevén Aphrodité)

3863.17.245

Miklós Kata

Hajnalban, hazafelé

Az éjszakai műszaknak is van előnye – ha más nem, a hajnali hazatérés. Mikor este munkába megyek, sose emelem fel a tekintetem. A belvárosból kimagaslanak a fedőcégek reklámjait magukon hordó felhőkarcolók, és a régi beidegződések nehezen múlnak. Hajnalra viszont már kikapcsolják a vibráló reklámtáblákat, úgyhogy én is minden gyanú felett álló nézelődő lehetek a csattogó trolin. Ilyenkor én vagyok az Ideális Kisember, aki az ágya felé tart valamelyik paneldzsungel blokktelepére. Még a kamerákat se érdekli, ahogyan az éjszakától gyűrött képem a troli ablakának nyomom, csillagokat keresgélve a fényszennyezett, barna égen.

A végállomáson persze most is ott volt az a pofa, aki szórólapot nyom minden megérkező kezébe. Én is kinyújtottam a kezem, nem átvenni feltűnőbb lett volna. Persze rá se kellett néznem, ugyanaz az értelmetlen halandzsa volt a lapon, mint az elmúlt fél évben bármikor: „Le a hajnali levegővel! Ez is csak a LétMin3 mesterkedése!" A pasason is ugyanaz volt, mint az elmúlt fél évben bármikor: a farmerét csak a kosz tartotta össze, a haja és a szakálla csimbókokban lógott le a U2 2025-ös, harmadik búcsúkoncert-sorozatát hirdető pólóra.

– Hé, haver, nincs egy kis apród?

Bekotortam a zsebembe az előkészített egyeurósért, amit ilyenkor odaadok neki. Átvette, elvigyorodott, aztán felém hajolt, a szája sarkában felfénylettek a nyálbuborékok.

– Köszönet a Radikális Luddíták nevében. Tudod, mi robbantottuk fel a zuglói álomgenerátort. Ezt a rohadt Létminköbnek! – mutatta fel a középső ujját. – Mikor is volt? Négy éve? Öt?…

Kikerültem az eszelősen vihogó pasast. Várt az ágyam, vártak az álmaim. Rosszabbak voltak, ritkábbak, néha unalmasabbak is, de legalább már az enyéim.

Csak hajnalonként tűnt fel a trolinál, fogalmam sem volt, miért hagyják szabadon kóborolni, mit keres itt a lakásom közelében. Hetekig vizsgáltam otthon a szórólapokat, hátha van rajtuk valamilyen rejtett üzenet. Mikor nem találtam semmit, arra kezdtem gyanakodni, hogy biztosan beszervezték, és most engem figyelnek meg rajta keresztül. Aztán egyik nap megpillantottam a homlokán a koszréteg alatt a halvány műtéti hegeket.

Tudjuk, mi a módszerük. Akit elkaptak, azt előbb megpróbálják *meggyőzni*, bevetnek minden műszert és minden rendelkezésükre álló drogot, aztán, ha továbbra is javíthatatlannak ítélik, lecsukják. A kormány bólogat, a Létminköb cselekszik.

Van viszont, akit nem is érdemes lecsukniuk. Állítólag minél erősebb az ellenállásod, annál biztosabb, hogy a *meggyőzés* végérvényesen károsítja az agyadat. Ezt hívta ironikus paradoxonnak Andor László, a Radikális Luddíták valahai vezére, ma már csak nyáladzó emberroncs, aki nyugodtan terjesztheti a szórólapjait, úgyse figyel rá senki arra, amit ír, amit tesz, amit mond. Még azt se hiszi el senki, hogy a zuglói álomgenerátor felrobbantásakor kapták el, pedig ez igaz. Pontosan négy éve, két hónapja és öt napja történt.

Én már csak tudom. Ott voltam vele én is.

J.Goldenlane

Ugrás

A fiatalember cirka húsz méter magasságban lógott, és azon törte a fejét, vajon segítségért kiáltson-e? Ez ellen az alternatíva ellen leginkább az szólt, hogy ha kiabál, akkor esetleg meghallják. Így inkább megpróbálta felhúzni magát. Nem ment, az ujjai kezdtek lemállani a kövekről. Döntött.

– Segítség – suttogta bele az éjszakába.

– Jövök már, nyugalom – hangzott fel hirtelen a feje felett a válasz, amitől annyira megdöbbent, hogy elengedte a köveket.

Pusztán csak azért nem zuhant le, mert az idegen időben elkapta. Acélpánt erősségű kéz szorította meg a csuklóját, így amikor felnézett, először nem is hitt a szemének, hogy egy középkorú nőt lát.

– Nahát… Jó estét, szép hölgy! – köszönt azért illendően.

– Jó estét.

Ezzel a társalgás egy időre megfeneklett, a fiatalember tovább himbálódzott a semmi felett. Az ezüst hold barátságosan ragyogott felettük, a palota falának tövében lassan csobogott a folyó. A víz túloldalán tarka fényekkel és a tavernák teraszairól ide-ideszivárgó muzsikával ünnepelte a város az újabb szerencsével elmúlt napot.

– Izé… Felhúzna?

– Mondj rá egy jó okot.

– Különben leesek.

Az idegen nő megértően biccentett

– Ez valóban nyomós érv – vélekedett, és felhúzta.

A fiatalember megnyugodva tápászkodott fel a széles kőfalon, majd végigmérte az őt megmentő nőt. Szikár alkat, széles váll, keskeny csípő, még nem ráncosodó arc, de már szarkalábak gyűrűjébe font szemek, ahogy meg tudta állapítani a csekély holdfényben. Bőrzeke és kard.

– Gondolom, csodálkozik, hogy itt talált ebben a helyzetben.

– Valóban csodálkozom. Amilyen ványadt egy kölyök vagy, azt hittem, már a torony alatti pillérre sem tudsz felkapaszkodni.

A fiatalember álla leesett.

– Maga végignézte, ahogy felmásztam?

– Kötelességem.

– Talán az őrséghez tartozik?

– Fején találtad a szöget – biccentett a nő, mire a fiatalember kicsit habozott, de aztán csak talált újabb kérdést.

– Elvből vagy pénzért?

– A szabad zsoldosok közül való vagyok.

A fiatalember megkönnyebbültebben sóhajtott.

– Tehát semmi baj sincsen! Már aggódtam, hogy esetleg családtag, ám ha ön pénzen vett ember, akkor ugye semmi oka haragudni rám, annál is inkább, mivel eddig még semmi rosszat nem tettem, csak éppen felmásztam egy palota a tetejére, ami szerintem, önmagában még nem bűn.

– Szerintem sem – biccentett rá a nő, és faarccal, ám érdeklődő tekintettel hallgatott tovább.

– Hát ez remek! Ez esetben talán még segíteni is tudna, mivel kissé eltévedtem. Gilgalan kisasszony szobáját keresem.

– Végig a falon, a negyedik vízköpőnél lefelé, mintegy másfél emeletet. Elvéthetetlen az ablaka, muskátlikat nevel a párkányán.

– Köszönöm! Ön remekül kiismeri itt magát, annak ellenére, hogy csak egy vándorzsoldos.

– Kötelességem. Kifejezetten azért fogadtak fel, hogy a kisasszony erényét őrizzem.

Rövid csend nehezedett rájuk.

– Ez módfelett kínos – szólalt meg végül a fiatalember.

– Jól látod a helyzetet.

– Azt hiszem, most talán fel kéne ajánlanom egy nagyobb összeget, hogy elsimítsuk ezt a kis malőrt.

– Holdnaponként kétszáz aranypénzt kapok azért, hogy senki se juthasson be a kisasszonyhoz, és kirúgnak, ha kudarcot vallok.

– Ó. Ez igen magas összeg. Attól tartok, jelenleg nem állnak a rendelkezésemre a megfelelő pénzeszközök, hogy versenyképes ajánlatot tegyek.

– Mindjárt gondoltam – mérte végig a fiatalember előkelő, ám kissé kopott ruháját a nő.

– Ám talán van más megoldás. Mi lenne, ha mondjuk szópárbajt vívnánk? Ha nyerek, elfelejti, hogy találkozott velem, ha ön nyer, akkor pedig én teszek le gáláns tervemről, mely szerint holdfényben vallok szerelmet szívem hölgyének.

– Szópárbaj?

– Igen. Fejtőrök, találós kérdések, miegymás.

– Rendben. A palota tetején szíven szúrják, a holttestét pedig messze sodorja odalent a víz, mire gondoltam?

– Nyert, szép hölgyem – nyelt nagyot a fiatalember. – Ezek szerint jobban járok, ha magam ugrok.

– Okos vagy, kölyök, ezt már akkor sejtettem, amikor nem azzal kezdted, hogy megtámadtál.

A fiatalember biccentett, majd lenézett, nagy levegőt vett.

– Szóval, ugorjak.

– Ugorj.

– Vizes.

– Ez már csak a folyók sajátja. Remélem, tudsz úszni.

– Tulajdonképpen nem, de valahogy majd elboldogulok. Hát, további jó éjszakát.

És ezzel leugrott.

Tartalomjegyzék

Előszó 3

Juhász Viktor: Hajnal hasad 4

Körmendi Ágnes: Ha embernek vagy angyalnak nyelvén szólok is 6

Fehér László: Átmenet 8

K. Varga Beáta: Bioüzemmód 10

Csigás Gábor: Nappal-éjjel 12

Mártonffy Mandula: Mégis inkább 14

László Zoltán: Levelek a szerkesztőségből 16

Miklós Kata: Hajnalban, hazafelé 18

J. Goldenlane: Ugrás 20

Rendszerváltó okkult értelmiségek, gépek nyelvén szóló szeráfok, elszabadult háztartási gépek, szerkesztők, digitális emlékmások és zöld-terroristák, emberen túli lények és esendő szerencsevadászok, és jelenések, akiktől még augusztusban is megfagy a levegő...
Kilenc novella, mely megmutatja: él a magyar szórakoztató irodalom.
Ez a Rost magazin. Ez, és még sokkal több...

Látogass el a honlapunkra, ahol már most két újabb írást találhatsz. Kleinheincz Csilla a tipográfusok misztikus világába kalauzol el minket, Zaják Krisztián írásából pedig megtudjuk, milyen titkokat rejthet egy nem is olyan régi ház.
Minden második héten friss novellákat hallgathattok a legjobb íróktól a Figurák Színjátszó Társulat előadásában!

A legújabb információk mellett hamarosan pályázatokkal és egyéb különlegességekkel is találkozhatsz a Rost honlapján!
Töltsd le a legújabb adást, mondd el a véleményed, csatlakozz a beszélgetésekhez, küldd el ismerőseidnek:

http://www.pulpfiction.hu